

บทเรียน CCP

12 อัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า

โดย ศูนย์คริสตศาสนธรรมสังฆมณฑลราชบุรี

บทเรียนที่ 4
พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนอัมพาต
(ลก. 5:17-26)

เพื่อให้ผู้เรียน

1. รู้และจดจำอัศจรรย์ พระเยซูเจ้ารักษาคนอัมพาตที่ถูกปล่อยลงมาจากหลังคา
2. ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือผู้อื่น
3. ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นและสังคมในการทำกิจการดี

กู้ระเบิด

อุปกรณ์

1. ยางวงตามจำนวนทีม
2. เชือกยาว 1-1.5 เมตร ตามจำนวนคน อาจใช้เชือกฟางหรือเชือกอื่นที่เห็นว่าเหมาะสม
3. ขวดน้ำพลาสติกไม่ต้องใส่น้ำ ขนาด 600 มิลลิลิตร ตามจำนวนทีม

ดำเนินการ

1. ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นทีมเท่า ๆ กัน อย่างน้อย 4-5 คน
2. แจกยางให้ทีมละ 1 วง พร้อมเชือกคนละ 1 เส้น
3. ให้ผู้เล่นทุกคนผูกเชือกไว้ที่เอวของตน และนำปลายเชือกอีกด้านหนึ่งผูกไว้กับยางวงของกลุ่มตน
4. ผู้สอนวางขวดน้ำ (ระเบิด) แต่ละลูกไว้ในจุดที่กำหนด และกำหนดจุดตรงข้ามสำหรับเข้าเส้นชัย
5. เมื่อผู้สอนให้สัญญาณเริ่ม ให้ผู้เล่นเคลื่อนที่ไปเก็บกู้ระเบิด โดยช่วยกันใช้ร่างกายบังคับเชือกให้ยางวงยืดออกและนำไปคล้องครอบขวดน้ำให้แน่น โดยห้ามใช้มือในการช่วยบังคับเชือก จากนั้นช่วยกันพยุงขวดน้ำให้ย้ายไปยังจุดหมายที่กำหนด หากทีมใดใช้มือในการช่วยบังคับเชือกให้ถือว่าแพ้
6. เมื่อขวดน้ำตกกลางทาง ให้กลับไปเริ่มใหม่ที่จุดเริ่มต้น
7. ทีมใดถึงเส้นชัยก่อนถือเป็นผู้ชนะ ผู้สอนอาจเตรียมรางวัลให้เล็กน้อยให้กับทีมที่ชนะ

วิเคราะห์ ผู้สอนสนทนากับผู้เรียน

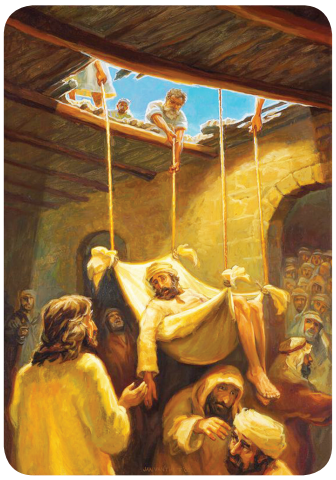
1. กิจกรรมที่เราได้เล่นไปนี้ชื่ออะไร (กู้ระเบิด)
2. เล่นยากหรือไม่ มีความยากลำบากตรงไหนบ้าง (เดินไม่พร้อมกัน, การบังคับยางให้พยุงขวดเอาไว้, เชือกหย่อนบ้างตึงบ้าง ฯลฯ)
3. ในทีมมีคนคอยบอกหรือแนะนำกันหรือไม่ว่าให้เคลื่อนที่ไปทางไหน (มี/ไม่มี)
4. ทีมใดทำระเบิดหล่นบ้าง (ยกมือ) รู้สึกอย่างไรเมื่อต้องกลับไปเริ่มต้นใหม่ (เซ็ง, เหนื่อย, รีบ, กลัวไม่ทัน, กลัวแพ้, ไม่อยากเล่นแล้ว ฯลฯ)
5. สิ่งสำคัญที่สุดในการเล่นเกมนี้ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดคืออะไร (สมาธิ, ความสามัคคี, การให้ความร่วมมือ, การช่วยเหลือกัน, การรับฟังกันและกัน ฯลฯ)
6. เราสามารถทำภารกิจนี้ให้สำเร็จด้วยตัวคนเดียวได้หรือไม่ เพราะอะไร (ให้ผู้เรียนแบ่งปัน)

สรุป จากกิจกรรมนี้ ทำให้เห็นว่าเรื่องบางเรื่อง งานบางอย่าง ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ด้วยตัวเราคนเดียว จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกัน สามัคคีกัน และการร่วมแรงร่วมใจกันของทุกคน เช่นเดียวกันกับสังคมของเรา ที่จะเติบโตและงดงามได้ด้วยการที่ทุกคนรู้จักเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน แบ่งปัน รับฟังและไม่เมินเฉยต่อความทุกข์ยากของคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ เมื่อเราเดินไปพร้อมกันโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง สังคมของเราก็จะน่าอยู่มากยิ่งขึ้น

1. ในโลกปัจจุบัน แม้มนุษย์จะติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายขึ้น แต่ความใส่ใจต่อความต้องการของคนรอบข้างกลับลดลงอย่างน่าเป็นห่วง หลายคนใช้ชีวิตอย่างเร่งรีบ มุ่งสนใจแต่เรื่องของตน เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นท่ามกลางแนวคิดเรื่อง “สิทธิของฉัน” มากกว่า “หน้าที่ต่อผู้อื่น” และคุ้นชินกับการคิดว่า “ไม่ใช่เรื่องของเรา” ส่งผลให้ความเห็นอกเห็นใจ (Empathy) ต่อกันน้อยลงจนกลายเป็นความเฉยเมยต่อความทุกข์ของผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว ทำให้เห็นว่า น้ำใจและความร่วมมือในสังคมกำลังถูกแทนที่ด้วยความสะดวกสบายจนกลายเป็นความเห็นแก่ตัว กลายเป็นพฤติกรรมที่นิ่งเฉยต่อความต้องการการช่วยเหลือและความเดือดร้อนของผู้อื่น ซึ่งขัดกับวัฒนธรรมไทยที่เคยเอื้ออาทรกันอย่างมาก

2. แม้ผู้คนในสังคมจะเมินเฉยต่อกันมากเพียงใด แต่สำหรับคริสตชนเรามีตัวอย่างของการไม่เมินเฉยต่อความทุกข์ของผู้อื่น ในเรื่องราวที่ **พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนอัมพาต (ดู ลก. 5:17-26)** ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีผู้หามคนอัมพาตนอนบนแคร่พยายามจะเข้าไปหาพระเยซูเจ้า แต่เข้าไม่ถึงเพราะมีคนจำนวนมาก พวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคา แล้วหย่อนคนอัมพาตนั้นพร้อมกับที่นอนลงมาตรงกลางห้องเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เป็นภาพที่งดงามของความรัก ความเอื้ออาทร และความใส่ใจที่มีต่อเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง ทำให้พระเยซูเจ้าเห็น “ความเชื่อของพวกเขา” และประทานการรักษาแก่คนอัมพาตผู้นั้น

3. พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเตือนให้คริสตชนหันกลับมามอง **“ผู้ถูกทอดทิ้งและผู้ยากจน”** ที่อยู่ท่ามกลางสังคมของเรา ทรงเน้นว่าความรักแท้ต่อพระคริสตเจ้านั้น จะต้องปรากฏออกมาเป็นความเมตตาอย่างเป็นรูปธรรมต่อผู้ที่ถูกมองข้าม ผู้ที่อ่อนแอหรือผู้ที่ไม่มีใครช่วยเหลือ การเมินเฉยต่อความทุกข์ของผู้อื่น จึงไม่ใช่เพียงปัญหาทางสังคม แต่เป็นสัญญาณที่เตือนใจคริสตชนให้กลับมามีหัวใจที่ **“เห็นและเคลื่อนไหว”** ด้วยความรักเช่นเดียวกับพระหฤทัยของพระเยซูเจ้า (Dilexit Nos ข้อ 32-33)

4. ดังนั้น คริสตชนไม่ได้รับเรียกให้เดินไปหาพระเจ้าเพียงลำพัง แต่ต้องเป็นผู้พยุง ผู้นำพาและช่วยเหลือกันในความทุกข์ยาก เหมือนคนเหล่านั้นในพระวรสารที่ไม่เมินเฉยต่อความเจ็บป่วยของเพื่อน ไม่เมินเฉยต่อความทุกข์ของผู้อื่น เพราะความรักต่อเพื่อนมนุษย์ไม่ใช่เพียงความรู้สึกสงสาร แต่คือการลงมือช่วยเหลืออย่างจริงจัง แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคหรือความยากลำบากก็ตาม โดยเริ่มต้นจากตัวเราในการก้าวเท้าออกไปและยื่นมือเพื่อช่วยเหลือ ร่วมมือกับผู้อื่นในการทำสิ่งดีต่อกัน เพื่อทำให้ชุมชนหรือที่ที่เราอยู่ เต็มไปด้วยความรัก ความใส่ใจเป็นสังคมที่น่าอยู่มากขึ้นเพราะทุกคนได้ช่วยเหลือกัน

ก. ข้อควรจำ

1. พระเยซูเจ้าเห็น “ความเชื่อของพวกเขา” และประทานการรักษาแก่คนอัมพาตผู้นั้น
2. ความรักแท้ต่อพระคริสตเจ้านั้น จะต้องปรากฏออกมาเป็นความเมตตาอย่างเป็นรูปธรรมต่อผู้ที่ถูกมองข้าม ผู้ที่อ่อนแอหรือผู้ที่ไม่มีใครช่วยเหลือ
3. คริสตชนไม่ได้รับเรียกให้เดินไปหาพระเจ้าเพียงลำพัง แต่ต้องเป็นผู้พยุง ผู้นำพาและช่วยเหลือกันในความทุกข์ยาก
4. เริ่มต้นจากตัวเราในการก้าวเท้าออกไป และยื่นมือเพื่อช่วยเหลือ ร่วมมือกับผู้อื่นในการทำสิ่งดีต่อกัน

ข. กิจกรรม ฉันจะเป็นหนึ่งในคนที่หามคนอัมพาตได้อย่างไร

ดำเนินการ

1. ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2-4 คน
2. ให้แต่ละคนผลัดกันพูดถึง 3 ข้อดังนี้
   - ตอนนี้ฉันมีเรื่องอะไรที่รู้สึกว่ายากลำบากบ้าง เช่น ไม่เข้าใจวิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น
   - ฉันรู้สึกว่าไม่มีใครช่วยหรือไม่
   - ถ้ามีคนช่วย ฉันอยากให้เขาช่วยอย่างไร เช่น ช่วยสอน เป็นต้น
3. เมื่อฟังแล้ว ให้เพื่อนที่เหลือในกลุ่มตอบว่า “ถ้าฉันเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น ฉันจะช่วยเธอโดย.....”
4. ปิดท้ายด้วยการภาวนาเพื่อเพื่อนของตนเองสั้น ๆ
5. เมื่อเสร็จแล้ว ผู้สอนขออาสาสมัครบางกลุ่มออกมาแบ่งปัน หรือหากมีเวลาก็ให้ทุกกลุ่มได้แบ่งปัน

ค. การบ้าน

1. ให้ผู้เรียนกลับไปเล่าอัศจรรย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนอัมพาตที่ถูกหย่อนลงมาจากหลังคาให้คนในครอบครัวฟัง
2. ให้ผู้เรียนกลับไปอาสาช่วยเหลือคนที่บ้าน 1 อย่างที่ไม่ใช่หน้าที่ประจำ โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครบอก จากนั้นให้สังเกตปฏิกิริยาคนที่บ้านว่าเป็นอย่างไร
3. ให้ผู้เรียนได้มาแบ่งปันในการเรียนครั้งต่อไปว่าได้ไปช่วยเหลือใครและอย่างไร

สารคำสอน

สารคำสอน ปีที่ 32 ฉบับที่ 185 ปีการศึกษา 2569/2026

www.kamsondeedee.com

www.facebook.com/kamsonratchaburi

www.youtube.com/@kamsondeedee